

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Гж 71/05
26.04.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Владимира Тамаша, председника већа, Софије Вагнер-Личеноски и Љубице Милутиновић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА, чији је пуномоћник АБ адвокат, против туженог ББ, као главног и одговорног уредника јавног гласила "ВВ", чији је пуномоћник БВ адвокат, ради накнаде штете, одлучујући о жалбама парничних странака изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду П.бр.17/04 од 3.2.2005. године, у седници већа одржаној 26.4.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе парничних странака па се потврђује пресуда Окружног суда у Београду П.бр.17/04 од 3.2.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Београду П.бр.17/04 од 3.2.2005. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезан тужени као главни и одговорни уредник јавног гласила "ВВ", да тужили исплати на име накнаде нематеријалне штете износ од 100.000,00 динара, са законском затезном каматом од 3.2.2005. године па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев по истом основу за износ преко досуђеног а до тражених 500.000,00 динара са припадајућом каматом. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу у коме је тражена накнада будуће нематеријалне штете у износу од 400.000,00 динара са припадајућом законском затезном каматом. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени главни и одговорни уредник "ВВ" да ову пресуду објави о свом трошку у року од 15 дана по правноснажности пресуде у листу "ВВ". Ставом петим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове спора. Ставом шестим изреке, констатовано је да је тужба повучена за материјалну штету у односу на друготуженог ГГ.

Против првостепене пресуде парничне странке су благовремено изјавиле жалбе побијајући исту из законских разлога предвиђених чл. 360. ст. 1. тач. 1. до 3. ЗПП, образлажући као у жалбама.

Испитујући првостепену пресуду у смислу одредбе чл. 372. ЗПП, другостепени суд је налази да су жалбе неосноване.

Првостепена пресуда није захваћена битним повредама одредаба парничног поступка из чл. 361. ст. 2. тач. 1., 2., 5., 7. и 9. ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити се жалбама указује на повреде одредаба парничног поступка које би могле бити од утицаја на доношење законите и правилне одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању, у јавном гласилу "ВВ" бр. 2 од 7.5.2003. године на страни 12. и 13. у рубрици "ДД" објављен је чланак "ЋЋ", у коме је описан сусрет тужиле и ЕЕ. Новинар гласила "ВВ" договорио је интервју са тужиљом али је није обавестио да ће бити присутан ЕЕ са којим тужила има малолетно дете. У спорном тексту је наведено да се тужила чим је видела ко седи за столом окренула и отишла а потом је објављен разговор са ЕЕ у коме је он навео да му је тужила након њиховог разлаза слала неке криминалце на врата да му прете, да га је једном приликом пријавила полицији због узнемиравања а све то пошто је тражио да виђа заједничко дете, да није желео да игра како њена мајка свира, да тужила без мајке не ради ништа, да се уверио да људи из ЖЖ, пошто је тужила одатле, живе у матријархату и да код њих мушкарац не игра готово никакву улогу, али да он не одустаје да се бори за своје дете и поред њених прича и злоупотреба. Затим је навео да је тужила када је донета одлука о томе да има право да виђа дете, отишла и од неког лекара добила уверење да је дете крхког здравља и да не сме да се изводи из куће и поред договора да му је допуштала да дете виђа само понедељком, али се ни тада није појављивала, да би на крају измислила причу о томе како није сигурна да је он уопште отац детета. У спорном тексту даље је наведено да верзија коју би тужила новинарима дала није добијена иако је ту прилику тужила имала. Поред овог текста, објављене су и фотографије, снимљене из даљине, на којима се види више особа, а између осталог, што није спорно, и сама тужила како долази на сплав и са њега одлази.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак првостепеног суда да информација која се односи на малолетно дете тужиле а у вези са оспоравањем очинства представља информацију из приватног живота тужиле која се на основу одредбе чл. 43. у вези са чл. 41. Закона о јавном информисању није смела објавити без пристанка тужиле. Тужени није имао сагласност тужиле за објављивање ове информације на основу чл. 46. ст. 1. тач. 2. и 4. истог закона објављивање на страни 12. и 13. у рубрици "ДД" објављеног чланка "ЋЋ".

објављивање па је тужила на основу чл. 40. ст. 1. тач. 3. и 4. истог прописа овлашћена да тражи накнаду нематеријалне штете коју је тиме претрпела као и објављивање пресуде.

Имајући у виду све околности случаја посебно чињеницу да су ове информације изношене и раније у другим гласилима, по оцени другостепеног суда, правилно је првостепени суд применом чл. 223. ЗПП одмерио висину нематеријалне штете која тужили припада за претрпљене душевне болове због повреде права личности у износу од 100.000,00 динара, док је преко ове висине захтев тужиле неоснован.

Правилно је првостепени суд применио материјално право и када је одбио тужбени захтев тужиле за накнаду будуће нематеријалне штете, јер суд приликом одмеравања висине ове штете има у виду душевне болове које тужила трпи и које ће трпети убудуће, те за исте досуђује један износ накнаде.

Неосновано се жалбом туженог оспорава чињенично стање утврђено ожалбеном пресудом. У проведеном поступку првостепени суд је прочитао све материјалне доказе, водећи рачуна како о наводима парничних странака тако и о садржини материјалних доказа те наводећи све релевантне чињенице које ова доказна средства чине подобним. Стога је ожалбена пресуда донета правилном оценом изведених доказа, сходно чл. 8. Закона о парничном поступку, а правилност утврђеног чињеничног стања жалбеним разлозима није доведена у сумњу јер су у проведеном поступку утврђене све одлучне чињенице за доношење одлуке у овој парници.

Правилна је и одлука првостепеног суда о трошковима парничног поступка јер је иста заснована на одредби чл. 149. ст. 2. ЗПП.

Са наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци на основу одредбе чл. 375. ЗПП.

Председник већа-судија,

Владимир Тамаш, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

сд